

DOMINIK DÁN

**DÁMA KONTRA
STŘELEC**

DÁMA KONTRA STŘELEC

Dominik Dán

DÁMA KONTRA
STŘELEC

sloart

Text © Dominik Dán 2022
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Translation © Jan Hanzlík 2023
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2023

ISBN 978-80-276-0670-2

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize
jsou vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

Tres faciunt collegium.

Tři tvoří společenství.

(Marcellus)

Věnuji Hence Mračnové

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, Ph.D., MUDr. Lucii Mihaleové,
Mgr. Anně Kratochvílové, Henrietě Mračnové, Františku
Matlákovi, Ing. Petru Sokolovi, Mgr. Vladimíru Pijákovi,
Mgr. Eduardu Mataninovi, MUDr. Denisi Valentovi,
Ph.D., MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc., MPH.

1

KVĚTEN 1996

Dlouho nepršelo.

Detektiv z oddělení vražd Richard Krauz byl nešťastný. Nesnášel suchý vzduch, ale nejen proto – měl prázdný stůl. Minulý týden vyřešili vraždu Bartoloměje Siky, sbalili spis, odeslali ho na vyšetřovačku a od té doby ani ťuk.

Přešel dlaní po hraně stolu, druhou dlaní přešetřil už tak vyleštěný povrch, pro jistotu ho ještě přetřel oběma dlaněmi. Vlhké dlaně zavrzaly na lakované desce – raději přestal, neboť Burger pohoršeně vzhlédl od novin.

Krauz nesnášel nečinnost, prázdný stůl ho znervózňoval. Nudil se. Neměl rád období mezi vraždami, kdy nebylo do čeho píchnout. Měl rád období mezi vraždami, kdy nebylo do čeho píchnout, neboť mohl jít z práce v půl čtvrté, se Sylvií zašel na nákup, asistoval v kuchyni při vaření večere, pomohl dětem s domácími úkoly, žil normálním životem normálního člověka. Měl rád... neměl rád, vlastně ani nevěděl, co má rád a co nikoli, neboť právě teď se nudil a nuda ho znervózňovala. Nevěděl, co s rukama, co s nohama, kam si sednout, komu zavolat...

A ještě ke všemu musel čekat. I čekání ho znervózňovalo, stejně jako nečinnost. Upravil stolní kalendář – posunul ho špatně, vrátil ho o centimetr zpátky, naklonil hlavu, zkontroloval, sám sobě přikývl – teď stál na správném místě. Prstem přepočítal tužky trčící z hrnku – ani ty se mu nezdály, zpřeházel je, jednu ostrouhal, foukl na špičku, bříškem palce zkontroloval hrot. Ani chirurgická jehla by nebodla bolestivěji. Vrátil tužku mezi ostatní, otevřel šuplík, zkontroloval obsah, zklamaně zjistil, že není co poklízet.

Vstal, prošel se k oknu, prsty prověřil vlhkost hlíny v květináči, zadíval se ven, vzdychl.

„Do prdele...“

„Říkals něco?“ Burger odložil noviny, típl cigaretu.

„Ani mráček.“

„Do prdele, ani mráček? To si chtěl říct?“

„Přesně tak, Edo.“

„Konečně je hezky.“

„Nezaprší a nezaprší.“

„Můžu tě o něco poprosit?“

„Pros, Edo.“

„Sedni si na prdel a přestaň pobíhat, akorát tím všechny znervózňuješ!“

„Leze mi to na nervy!“

„Všichni čekáme, všem leze čekání na nervy, a stejně nevržeme po stole dlaněma, nestrouháme si stokrát ostrouhaný tužky, nepobíháme po kanceláři, nečumíme z okna...“

„Dobře, dobře, už si sedám.“

Sedl si, zase si zhluboka povzdechl, pro změnu zabubnoval prsty po stole. Ani to nebyl dobrý nápad, i to staršího kolegu iritovalo.

„Na...“ Burger se nahnul, nabídl mu cigaretu.

„Mám svoje.“

„Dej si jednu mojí, chci mít jistotu, že si zapálíš.“

Krauz poslechl, zapálil si nabízenou cigaretu.

„Tak, a teď máš co dělat, tak seď, kuř, čekej.“

Krauz poslechl, nehnutě seděl, kouřil, čekal.

„Co tam dřepíš, jak kdybys neměl co dělat? Radši mi pod pomocť! Koukni se, jak sem se zamotal,“ stěžoval si mu Kuky.

Kuky už druhý týden zápasil s další ze svých nekonečných mánií – s hlavou v dlaních se krčil nad šachovnicí. Všechny otravoval s nepochopitelnými šachovými rébusy, ale i tak mu byli vděční – tentokrát nepřitáhl do kanceláře rostlinu ani zvíře v kleci, našel si zdánlivě neškodnou kratochvíli. I motivaci měl jasnou, průhlednou.

„Víte, kolik vydělával Garry Kasparov za vyhranej turnaj? No schválně, tipněte si! No! Nikdo? Tak já vám to teda řeknu – sto tisíc dolarů, možná i víc! Kdo ví, jak šachisti podvádějí na daních, určitě to bylo i víc. Takže, moji zlatý, stačí jen trochu potrénovat – a hurá na první turnaj!“

Šachy jsou ušlechtilá, především tichá hra, ovšem nikoli v podání budoucího šachového génia, mrňavého Kukyho, ten věčně někoho otravoval.

„Tak deš nebo co?!“ ječel nervózní šachový velmistr.

„Už sem ti stokrát říkal, že šachy neumím,“ ohradil se Krauz, strnule seděl, kouřil, čekal. „Porazí mě i malý děčko.“

„Já sem tě ještě neporazil.“

„Ty nejsi malý děčko, ty seš malej detektiv, to je kategorie sama pro sebe.“

„No a? U šachů snad na vejšce nezáleží, na šachovnici dosáhnu, ani si nemusím stoupat na špičky.“

„Stejně nehraju, neumím to.“

„Kecáš, včera ti ty poslední tři tahy vyšly jako z učebnice.“

„Jenom náhodou. Vim, která figurka jak a kam táhne, ale hrát neumím, a když je řeč o těch učebnicích, máš jí před sebou, tak čti a uč se!“

„Uč se, uč se...“ brblal nejmenší z detektivů, nervózně obrátil dvě stránky, zatížil je gumou, neboť se mu stále zavíraly. „To se ti snadno řekne, milej Ríšo, uč se, uč se... Nacvičuju sicilskou obranu, nejslavnější šachovou partii Spasskýho s Fischerem ze sedumdesátýho druhýho. Tady píšou...“ Kuky se naklonil nad učebnici, namáhavě luštil šachový zápis, pomáhal si prstem, ale marně.

Krauz si potáhl z cigarety, vyfoukl směrem k Burgerovi, aby viděl, že poslušně kouří, neochotně se naklonil ke Kukymu, mrkl na šachovnici.

„Řikáš – sicilská obrana? Něco jako dračí varianta? Je to stará strategie, někde sem čet', že jí ovládali už v šestnáctým století.“

„Nevim, tehdy mě šachy ještě nezajímaly.“

„To věřim, Kuky, taky sem tehdy měl úplně jiný koníčky.“

Krauze náhle něco zaujalo, ani nevěděl, že vstává, lokty se opírá o stůl vedle kolegy, že už kibicuje.

„Otevřenej střed,“ zamumlal Krauz. „Moc otevřenej střed, takhle to Fischer určitě nehrál.“

„Co říkáš?“ Kuky se hned chopil šance, byl rád, že vzbudil kolegův zájem.

„Nic, že bílý maj vyzývavě otevřenej střed. Který sou tvoje?“

„Všechny, dyť hraju sám se sebou.“

„Ale jednu barvu máš asi oblíbenější, ne?“
„Tak černý.“
„Kdo je na tahu?“
„Já.“
„Samozřejmě že ty, dyť hraješ sám se sebou! Ptám se, která barva je na tahu.“
„Černá.“
„Výborně, takže dáma může nebezpečně zaútočit.“
„Jak?“
„Ty to nevidíš?“
„Ne.“
„Protože si moc blízko. Už posledně sem ti radil, aby ses odtáhnul od šachovnice, musíš hrát z nadhledu, musíš vidět celý hrací pole, nejen roh, ve kterém právě hraješ. Dáma útočí a dává králi šach! Při troše štěstí po třech tazích i mat.“
„Kde? Kde máš šach? Kde máš mat?“
„Tady, koukni, černá dáma útočí z pozice cé sedum na é pět, dostává se před nekrytýho krále, dává mu šach.“
„A do prdele!“
„Žádnou paniku, Kuky, bílej se aktivně brání.“
„Jak?“
„Střelcem. Koukni se, bílej střelec táhne z pozice cé jedna na é tři, dostává se před černou dámu a kryje si krále.“
„No nazdar, ty chytřej, a černá dáma mi sebere střelce a šachový ohrožení bílýho krále pokračuje!“
„Nemůže! Dáma nemůže sebrat střelce, protože...“ Krauz se odmlčel, nechal kolegu, ať naváže.
Kuky bezradně kroutil hlavou.
„Koukni doleva, Kuky.“
„A co...?“ Kuky se podíval na Burgera.
„Ne na něj, ty idiote! Doleva na šachovnici! Dáma nemůže sebrat střelce, protože střelec je krytej věží v pozici há tři.“
„Ahá! Jasně, dáma nic nezmůže!“
„A teď pokračuj sám.“ Krauz si chtěl sednout.
„Počkej, počkej, neodcházej! Sleduj mě, můžu jít pěšcem sem.“
„Ne, pěšec může táhnout jen dopředu, nikdy ne dozadu.“
„Ani když brání krále?“
„Jen jestli si vymyslel nový pravidla šachu.“

„Debilní hra...“

„Poslouchejte, vy dva,“ Burger jim skočil do rozehrané partie, neboť to pokřikování už nedokázal vydržet. „Šachy sou tichá, ušlechtilá hra, ale hlavně tichá, proč při tom musíte tak hulákat? Je to hra pro inteligenty...“

„Pro koho?“ zareagoval Hanzel, poslední slovo ho zaujalo.

„Pro inteli... Aha!“ Burger pochopil příhrávku, hned ji taky zpracoval. „Jasně, vás dvou se to netýká, vy můžete vyřvávat, jak jen chcete.“

„Pardon, pardon,“ zvednutou dlaní se omlouval Krauz. „Už ani necekneme.“

Sedl si na místo, pokračoval v tichém kouření.

„Po třech tazích mat... po třech tazích mat,“ přemítal Kuky, nechápavě kroutil hlavou. „Ríšo... Ríšo! Jak si to začal? Střelcem?“

Krauz si povzdechl, zkontroloval Burgera – četl noviny, tvářil se, že je neslyší.

„Řešení celého problému máš přímo pod nosem,“ šeptal Krauz, aby nerušil ostatní. „Je to konfrontace dámy a střelce, něco jako dáma kontra střelec, záleží na tom, koho si ochotnej obětovat. V životě to taky tak chodí, Kuky, abys něco získal, občas musíš něco obětovat.“

Dobře mířená rada se minula účinkem, Kuky stále bezradně kroutil hlavou.

„Snaž se,“ povzbuzoval ho Krauz. „Studuj, trénuj, nevzdávej se, věřím ti. Z první výhry bys mi moh' koupit nový auto, co říkáš?“

„Koupim ti mercedes, hlavně mě to už konečně nauč!“

„Chce to trpělivost a neotravovat těžce pracující kolegy,“ uzavřel hodinu šachu Krauz, pohodlně se opřel, nohy zkřížil pod stolem.

„Mě z tý kravaty trefí šlak,“ zaúpěl Chosé z křesla. Nešeptal, zuřil nahlas. „Proč musím takhle trpět?“ Povolil si kravatu, promasíroval si krk. „Pfú... to je úleva! Jak v tom může někdo vydržet celý den?“

„Všichni papaláši nosej kravaty,“ zapojil se Hanzel.

„Vidíš, Oto, konečně vim, proč nejsem papaláš. Na vás mi stačej džíny a rozhalenka. Pohodlný džíny a pohodlná rozhalenka, ne tohle!“ Chosé našťvaně škulbl kravatou, aby ještě více povolila.

„Na nervozitu je nejlepší plný břicho,“ prohlásil Váňa.
„Hlad akorát umocňuje blbou náladu, věřte mi, mám to ověřený. Dá si někdo klobásu? Tlačěnka došla.“

„Váňo, prosim tě!“ Burgerovi se Váňův návrh nelíbil. „Teprve před chvílí si všechno sbalil, že je konečně po snídani.“

„To už je dávno, Edo.“

„Před půlhodinou!“

„Dyť to říkám!“

„Kašli na klobásu, zkus aspoň chvíli vydržet bez žrádla.“

„Jak chceš, ale nervozita bude leda stoupat, uvidíš.“

„Nestarej se o nervozitu, radši se starej o svoje zdraví, ty hrochu obrostlej sádlem! Koukni se, jak vypadáš. Co srdce, jak to má utáhnout?“

„V pohodě, to byste se divili, chlapani moji milí, ale v pohodě. Byl sem na vyšetření, na celý břicho mi nalepili takový přísavky, menuje se to elektrokarcinograf...“

„Elektrokardiograf.“

„... tak nějak, Ríšo, tak nějak. Víte, co mi řek' doktor? Že mám srdce jako slon, dokonce mám i levou komoru zvětšenou.“

„Tim bych se moc nechlubil, Váňo, zvětšená levá komora nevěstí do budoucna nic dobrýho.“

„Ale, Ríšo, co může bejt špatnýho na velký komoře? O to líp pumpuje.“

„Dneska, za deset let tě vyšplouchne.“

„Nestraš, kamaráde, nestraš, garantuju ti, že za deset let...“

Co se stane za deset let, se nedozvěděli, neboť se bez zaklepání rozletěly dveře a do kanceláře vpadl šéf oddělení vražd Alexander Mayor.

„No, kde ste?“ zahulákal, přelétl kancelář očima, zda jsou všichni na svých místech.

„Jak jako – kde?“ ohradil se Burger. „Tady, dyť si říkal, že z kanceláře ani krok. Ty si kde?“

„Nekecej a startuj! Tak jedem, jedem, švihem, už na nás čekaj. Chosé, jak to vypadáš? Okamžitě si utáhni kravatu, Váňo, zatáhni břicho, anebo si kup o dvě čísla větší košili, na pupku ti lezou chlupy, Ríšo, to cigáro! Snad nechceš jít s vajglem v hubě! Bože, to je sestava, aby se člověk za vás v jednom kuse styděl!“

Šéf byl ze všech nejnervóznější, také on musel čekat, až je zavolá sekretářka ředitele kriminálky. Čekání na telefonát ze sekretariátu je vždy nervy drásající zážitek, i když jde o tak milou záležitost, jakou jsou odměny.

„Za mnou!“ zavelel šéf, když je jednoho po druhém zkontroloval. „A držte huby! Pro všechno na světě vás prosím, držte huby, abyste něco neposrali. Aspoň v takhle slavnostní den se ovládejte! Ríšo...“

„Tady sem, poslouchám.“

„Rozuměl si?“

„Maj držet huby.“

„Ty! Ty jí máš držet v prvý řadě“

„Už rozumim, já jí mám taky držet.“

„Deme!“

„Moment!“ zastavil je Krauz.

„Co je?“ Šéf se otočil na prahu dveří a ve tváři se mu zračila panika, že na něco důležitého zapomněl.

„Ofinku...“ vysvětlil tiše Krauz.

Opláchl si hřeben, naklonil se nad umyvadlo, aby se lépe viděl, přechýl si ofinu, upravil si vlasy za ušima, natáčel se, aby se viděl ze všech stran.

„Skvělý! Kluk jako lusk. Teď můžeme.“

„Já toho debila...“ syčel šéf, ale nepomohl si, ostatní ho už tlačili ze dveří.

Husím pochodem prošli chodbou k čalouněným dveřím sekretariátu ředitele kriminální policie. Šéf nezaklepal, otevřel, vešel.

„No, kde ste? Už sou tu všichni...“ šeptala sekretářka se sluchátkem na uchu.

„Dyť si volala teprve před minutkou.“

„Už vás sháněj!“

„Takže můžeme?“

„Běžte, šaňo, rychle běžte, protože šéf má za chvíli poradu na prezídiu.“

Mayor si upravil už tak bezchybnou kravatu, odkašlal si, předklonil se, připravil se, razantně zaklepal, nečekaje na svolení, trhl dveřmi a vrazil dovnitř.

„Pane řediteli, vedoucí oddělení vražd...“ hlásil temperamentním hlasem za pochodu.

„Pohov, Šani, pohov,“ uzemnil ho ředitel, „nedělej z toho cirkus, dyť de jen o pár korun. Státní vyznamenání za chrabrost rozdáváme až příští tejdén.“

Ředitel kriminálky ho přerušil, ale v duchu byl rád, že jeho podřízení nezapomínají na subordinaci a umějí se při vstupu do kanceláře nadřízeného pěkně vojensky zahlásit. Byl rád nikoli kvůli sobě, ale kvůli vyššímu nadřízenému, který se zatím skrýval za jeho zády.

Detektivové v čele se šéfem se seřadili na koberci před skupinkou funkcionářů. Poslední Kuky zavřel dveře, dostihl je, zařadil se do tvaru. Detektivové si až teď všimli celého uvítacího výboru – poskočilo jim obočí. Kromě ředitele kriminálky, druhé sekretářky a ředitelky personálního odboru jim přišel potrást rukou sám vrchní ředitel policie města.

„Pane řediteli, to sou oni,“ ukázal ředitel kriminálky. „Výkvět oddělení vražd!“ Širokým gestem obsáhl celou kancelář sto čtyřicet jedna.

Detektivové se narovnali, Váňovi vystřelil knoflík košile, na pupku mu vylezly chlupy.

„Prosím, pane řediteli,“ ředitel kriminálky odevzdal slovo vrchnímu nadřízenému. Ten se tvářil, že si knoflíku svítícího uprostřed koberce nevšiml.

„Ano, ano, tak to ste vy! Pánové, dovolte, abych vám mé-
nem vedení města co nejsrdečněji poděkoval a zároveň po-
gratuloval k dosaženým výsledkům. To, co ste předvedli
v případě vraždy Barnabáše... ehm... Barnabáše...“ ředi-
tel města se zarazil.

„Bartoloměj Sika,“ napověděl pohotově ředitel kriminálky.

„... Bartoloměje Siky,“ chytil se vrchní velitel, „je proje-
vem vysoké profesionality a kriminalistické šikovnosti. Sem
na vás hrdý, pánové. Je mi líto, že ste museli tak dlouho če-
kat, já vím, čekání leze na nervy, akorát zvyšuje nervozitu,
ale víte dobře, jak se situace vyvinula. Minulý týden se au-
tíčkářům podařil opravdu husarský kousek – jednou ranou
objasnili dvanáct ukradených aut. Slušná šňůra na jeden zá-
tah, jen co je pravda, takže minulý týden byli na řadě autíč-
káři. Ale nevadí, dočkali ste se a dneska ste tu vy. Můžu vám
prozradit, že čekání se vyplatilo, protože k sumě navržené
vaším ředitelem sem se rozhod' přihodit taky něco z mého
fondu ředitele města, takže obálky dneska budou...“

Obzvlášť vypečené – v duchu se usmál Krauz, neboť si vzpomněl na klasickou českou pohádku s Janem Werichem v roli českého krále Rudolfa Druhého.

„... *obzvlášť* nadité,“ zklamal Krauze ředitel.

Nezklamal, co by dělal s *obzvlášť* vypečenou obálkou, *obzvlášť* vypečené ať jsou rohlíky, obálka ať je radši *obzvlášť* naditá.

„Sem rád, že na takhle sledovaném oddělení s tak závažnou problematikou pracují jen ti nejlepší. Nemusíte být skromní, pánové, právě naopak. Teprve nedávno sem čet' výsledky vaší práce za minulý rok, pokud si dobře vzpomínám, dosáhli ste procento objasněnosti sedumdesát... sedumdesát...“ ředitel města pohlédl na ředitele kriminálky.

Ředitel kriminálky pohlédl na šéfa oddělení vražd. Mayor nemusel nikam hledět, čísla nosil v hlavě, vždyť jaký by to byl šéf mordparty, kdyby si nepamatoval základní údaje.

„Sedumdesát devět procent,“ vypjal hruď Mayor.

„Sedumdesát devět procent,“ zopakoval ředitel kriminálky šéfovi.

„Sedumdesát devět procent!“ žasl ředitel města. „No prosím, to prakticky znamená, že ste z deseti vražd chytili osum vrahů, jenom dva vám unikli. Já vím, laik by polemizoval – proč dva, jestli se to nedá zlepšit. Ano, dá, ale jen odborník ví, kolik to dá práce, potu a někdy i krve, chytit jednoho jediného vraha, natož osum z deseti! Je to fantastický úspěch, klobouk dolů. Když sem o těchto číslech mluvil na mezinárodní poradě s kolegy z Německa, jen nevěřičně kroutili hlavama, a v jiných městech na Západě je to ještě horší. No, co už, sme prostě profesionálové, a to nám nikdo nemůže upřít. Takže, abych zbytečně dlouho neřečnil, ještě jednou velké díky a gratuluju.“

Ředitel přistoupil k Mayorovi, sekretářka a ředitelka personálního v těsném závěsu za ním. Ředitel převzal obálku od sekretářky, usmál se na Mayora.

„Pane Mayore, děkuju, gratuluju.“ Podal mu obálku, hned nato i ruku.

„Sloužím vlasti!“ zařval Mayor.

„Stačí děkuju, stačí děkuju...“ ohlušený ředitel se rychlým úkrokem posunul k dalšímu.

„Edo, děkuju a gratuluju,“ ředitel se usmál na starého známého.

Ten Burger si fakt musí tykat s každým, od kotelny po ministerstvo, pomyslel si Krauz.

„Detektiv Hanzel,“ představil dalšího ředitel kriminálky.

„I s Otou se známe,“ přikývl vrchní ředitel. „Gratuluju, Oto.“

„Děkuju, pane řediteli.“

V zahrádkářské kolonii si mohli tykat, vždyť byli takřka sousedé, ale tady byl ředitel, velké zvíře, a on jen detektiv, vykání bylo na místě.

„Detektiv Krauz,“ ředitel představil dalšího v řadě.

„Á... detektiv Krauz! Tak to ste vy! Slyšel sem o vás, konečně se setkáváme osobně. Tak co, jak byste ohodnotil váš výkon? Bylo to náročné?“

Kristova noho, ten nešťastník dal slovo Krauzovi! Neví, co činí – zděsil se šéf mordparty. Krauz se nadechl, na Mayora šly mdloby. Také řediteli kriminálky poskočilo obočí, to asi rozhodlo.

„Brnkačka, pane řediteli, takovejch Bartolomějů zvládneme klidně deset do roka.“

„To sem chtěl slyšet, pane Krauzi, přesně to se mi na vás mladých líbí, ten entuziasmus.“

Krauz dostal obálku, od ředitele musel snést úder do ramene – určitě tím chtěl říct: jen tak dál, mladíku – a ceremoniál pokračoval. Ředitel udělal další úrok, odevzdal obálku obézniému detektivovi, usilovně si nevšímal chlupatého pupku.

Ceremoniál skončil u mrňavého půldetektiva, ale nevy-smíval se mu – ke svému štěstí, mohl skončit na lopatkách.

Funkcionáři se vrátili před nastoupenou řadu, vrchní ředitel rozpažil, všechny objal širokým gestem, tleskl, připazil.

„Tak to bychom měli.“

Mayor pochopil, napřímil se.

„Pane řediteli, dovolte nám odejít!“

„Prosím,“ souhlasil ředitel, přikývl, ještě jim i ukázal, kde jsou dveře.

Mayor byl přesvědčený, že na ředitelův pokyn provedou všichni vzorové vlevo v bok a v čele s Kukym jako jeden muž vypochoďují z ředitelovy kanceláře. Bohužel si to

myslel jenom on. Kukyho zaujala obálka natolik, že na odchod jaksi pozapomněl, stál jako solný sloup, svíral ji mezi prsty, zvažoval: otevřít – neotevřít. Váňa v tom měl jasno, za žádných okolností neotvírat, až v kanceláři, takže dle šéfova příkladu provedl vzorové vlevo v bok, vrazil do Chosého a narazil ho na váhajícího Kukyho. Prcek náraz vydržel, ani se nehnul. Mayor vykročil levou, nakopl Burgerovo lýtko. Burger sykl bolestí, předklonil se a ve snaze promnout si nakopnuté místo, vrazil zadek šéfovi do rozkroku. Tvrdý bodyček do citlivých míst vyvolal i na jeho tváři bolestnou grimasu, ale ovládl se, ani necekl. Váňa se nadechl, pupkem zatlačil do Chosého, ten do posledního – momentálně prvního v řadě. Kuky odletěl jako koule na kulečnickovém stole, přistál až u dveří. Nezaváhal, otevřel je a vypustil stádo z ohrady.

Kdyby Charlie Chaplin hledal komparz do grotesky, nemusel by chodit daleko.